

Nummer 12

15. Juni 1916

65. Aargang

Præstedømme og Præsidium.

(Oversat fra »Liahona«.)

Det hellige Præstedømme er forklaret som betydende „Autoritet, som Gud har givet Mænd til at handle paa hans Begne“. Det var paa Grund af dette Præstedømmes Magt, at vor himmelske Fader organiserede Jordens, paa hvilken vi lever, og ved den samme Magt skal den blive forløst. Ingen Mand har Autoritet til at forvalte Saligajørelses-Planen, undtagen han er i Besiddelse af denne Autoritet, thi Frelse opnaas kun ved Gud, og der er ikke noget andet Navn givet, ved hvilket Menneskene kan blive frelste, end Jesu Kristi Navn.

Hvor som helst Præstedømmets Magt gjør sig gjældende, virker den til Belsignelse for Folket, som kommer under dens Indflydelse, og nærværende Tidsperiode, i hvilken Evangeliet paanh forkyndes, og dets Gaver uddeles, er ingen Undtagelse, thi denne Tid er den vigtigste i Verdens Historie. Joseph Smith, den store Nutids-Prophet, var et Redstak i Guds Hænder til at lægge Grundvorden til Kristi Kirke i disse sidste Dage, og dette blev udført som Følge af det hellige Præstedømmes Fuldmagt, der var meddelt ham og beseglet paa ham. Skjønt han, ligesom vor Forløser Fordum, kun levede nogle saa Aar efter Kirkens Organisation, nemlig 14 Aar, saa fit han dog enhver evangelist Nøgle, Fuldmagt og Autoritet, der var nødvendig for at tilvejebringe en fuldstændig Gjenoprettelse af alle Ting, som de hellige Profeter havde talt om, og han udførte den undersulde Gjerning, som det blev lagt i hans Hænder at udføre. Han organiserede Kirken i Overensstemmelse med den Plan, der var aabenbaret til ham; han blev dens første Præsident, og efter at han havde udført alt det, som han var sendt for at udføre,

blev hans Livsgjerning beseglet i hans Manddoms bedste Alder ved hans udgydte Blod i Kartage, Illinois, den 27. Juni 1844. Men før sin Død havde han fuldstændiggjort Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige med Apostle, Profeter, Evangelister, Halvsjærds, Eldster, Præster, Lærere og Diaconer, osv., og hos dem efterlod han det hellige Præstedommes Fuldmagt, saa at disse Præstedomme-Organisationer kunde fortsætte det store Kirkearbejde, som Joseph Smith var et Redskab til at påabegynde. De tolv Apostle udgjør et Kvorum, som er lige i Autoritet med det første Presidentskab; og efter Joseph Smiths Død udøvede de denne Autoritet og stod som Kirkens Ledere. De modtog deres Begavelser under hans Hænder, og lige før de blev sendte paa kirkelige Missioner til de østlige Stater, kaldte han dem sammen, og de bevidner, at Værelset, i hvilket de var samlede, var fyldt som med en fortærende Flamme, og Profetens Ansigt var saa klart som det klareste Nav, idet han var omgivet af og fyldt med Guds Herlighed og Kraft. Staaende paa sine Fødder i to eller tre Timer fremsatte han for de Tolv deres Bligter og belyste Guds Værk i sin omfattende Helhed; han vidste nemlig allerede da, at han snart med sit Blod skulle besegle det Vidnesbyrd, som han havde baaret til Verden.

I blandt andre Ting sagde Profeten:

"Jeg har haft beseglet paa mit Hoved enhver Nøgle, enhver Kraft og ethvert Livs- og Saliggjørelsese-Princip, som Gud har givet til nogen Mand, der nogensinde levede paa Jordens Overflade. Og disse Principper og dette Præstedomme og denne Magt tilhører denne store og sidste Uddeling af Evangelie-Belsignelser, og dette Evangelie-Værk har Himlens Gud udrakt sin Haand til at oprette paa Jordens.

Nu har jeg beseglet paa Eders Hoveder enhver Nøgle, enhver Kraft og ethvert Princip, som Herren har beseglet paa mit Hoved. Jeg har levet saa længe — indtil nærværende Tid, og jeg har været i dette Folks Midte og virket i det store Forløsningsarbejde. Jeg har ønsket at leve og se dette Tempel (i Nauvoo) færdigbygget, men jeg skal ikke leve og se Arbejdet fuldendt; men J vil leve og se det. Jeg siger Eder, at Ansvarret og Forpligtelserne med Hensyn til denne Kirke og dette Rige nu hviler paa Eders Skuldre. J maa nødvendigvis føre Værket fremad i hele Verden, og hvis J ikke gjør dette, vil J blive fordømte."

Førstaaelsen af, at disse Ord udtrykte Sandheden i al sin majestætske Virkelighed, hvilede nægtig paa de Tolvs Sind; og dog kunde de ikke satte eller forstaa, at deres elskede Profet og Ven saa snart skulle blive taget fra dem. Det samme var Tilsældet, da Frelseren kort før sin Død talte til de tolv Apostle i Palæstinas Land. De forstod ikke hans Mening, da han sagde:

"Men jeg siger Eder Sandheden: Det er Eder gavnligt, at jeg gaar bort; thi gaar jeg ikke bort, kommer Talsmanden ikke til Eder; men gaar jeg bort, saa vil jeg sende ham til Eder." (Joh. 16, 7.)

Joseph var undervist og uddannet angaaende Præstedommet, før han kom til Jordens, og forstod dets Karakter fuldkommen. Han forstod, hvad der kunde og skulle udføres ved Præstedommens Kraft; han forstod Slegts-Liniefølgen med Hensyn til Præstedommet, for saa vidt som "Liniefølge" principmæssigt kan henvøre til de forskellige Kaldelser

indenfor Præstedommet. Han forstod, at de Tolv udgjorde et Køvumlige i Autoritet og Magt med Kirkens første Præsidentskab, i hvilket han selv paa hin Tid stod som den øverste, og at Ansvaret for og Retten til Vedelsen efter hans Død hvilede paa de Tolv Skudre; og saaledes belærte han dem, saa at de funde forstaar deres Pligter efter hans Død.

Bed Profetens og Patriarkens Død den 27. Juni 1844 i Kartage, Illinois, var næsten alle de tolv Apostle paa Mission i de østlige Stater, og da de hørte om den frygtelige Tildragelse, hastede de tilbage til Nauvoo. De vidste, at Ansvaret med Hensyn til Kirkens Vedelse hvilede paa dem, og de ørede deres Kaldelse, fordi de vidste, at hvis de ikke gjorde dette, vilde de blive fordømte, som Profeten havde sagt dem.

Sidney Rigdon, som var første Raadgiver til Joseph Smith, var paa dette Tidspunkt i Pittsburgh, Pensylvania, og da han fik Underretning om Begivenheden, skyndte han sig tilbage til Nauvoo og tilbød sig som Værge og Præsident for Kirken. Hans Henstillinger og Krav blev overvejede, og ved den historisk mærkelige Konference, som blev afholdt af Kirken i Nauvoo den 8. August 1844, blev hans Henstillinger ikke taget tilfølge. Der var ikke een i den store Førsamling, der stemte for ham. Brigham Young, som var Præsident for de tolv Apostles Køvum, bad de tilstedeværende tilkjendegive, om de vilde opholde de tolv Apostle som Kirkens præsiderende Køvum, og næsten samtlige tilstedeværende tilkjendegav ved at oprække deres højre Haand, at dette var deres Ønske. Tusinder, som var tilstede ved hin Konference, bevidnede senere, at „Profetens Kjortel ved denne Lejlighed var saldet paa Brigham Young“, idet sidstnævnte, da han talte til den samlede Mængde, lignede Joseph Smith og talte med hans Stemme. Saa vidunderlig var denne Tilkjendegivelse af Guds Kraft ved hin Lejlighed, at de tilstedeværende alle som een vidste, hvem deres øverste Leder var.

Forskjellige Mænd har paastaaet, at de var berettigede til at lede Kirken, men de har ikke været det, estersom Præsidentskabs-Møglerne efter Joseph Smiths Død blev holdt af de tolv Apostle, og fun af dem saa længe, indtil det første Præsidentskab som et Køvum igjen var organiseret, hvilket skete den 5. December 1847, da Brigham Young blev valgt som Præsident for Kirken, med Autoritet til at vælge sine Raadgivere, hvilket han gjorde ved at udnevne Heber C. Kimball og Willard Richards dertil. Der var ialt 8 af Apostlene tilstede ved denne Lejlighed. De tagne Beslutninger blev godkjendte af Kirken, dels ved en Konference, der blev holdt i Bjælke-Tabernaklet i Council Bluffs, Iowa, den 8. December 1848, og dels ved Generalkonferencen, der blev afholdt i den store Saltsødal den 27. Oktober. Saaledes gif Guds Værk fremad uden nogen Forstyrrelse og uden at blive desorganiseret; det er vedblivende fredet fremad indtil denne Tid, og Kirkens Medlemstal vil stadig forøges, indtil Jesus Kristus, „Menighedens Hoved“, kommer til Jordens for at regjere. Hans Kirke, der blev gjenoprettet paa Jordens ved Joseph Smith som hans Tjener, fulde aldrig mere

blive tilintetgjort eller overgivet til noget andet Folk, men den Højestes Hellige skulle „modtage Riget og besidde Riget evindeligt, ja, indtil Evighedernes Evighed“. Lige siden Joseph Smiths Dage har Præstedommet været paa Jordens og paa den Maade, Herren anordnede, udøvet sin Tjeneste, og han har ved de store Velsignelser, i hvilke han har delagtiggjort de Hellige, beseglet sin Tilsredshed med de Handlinger, der udførtes af Apostlene, som optog den mægtige Gjerning efter ham: at udbrede Kristi Kirkeværk paa Jordens.

Selv om de mest ondskabsfulde Løgne bliver udslyngede mod de Sidste-Dages Hellige, kan dog ingen Magt, som Mennesker eller Djævle er i Besiddelse af, nogensinde hindre dette Værks Fremgang og endelige Sejr. De, som er af et vanlig Sind, og de, som ikke er paa Vagt overfor bedrageriske Baastande, kan blive vildledte, men det vil være aldeles umuligt for nogen at tilintetgjøre det af Gud oprettede Værk. De Mennesker, som forsøger derpaa, vil kun neddrage Fordommelse og Forbandelse over deres egne Hoveder. Vi selv fordømmer dem ikke, men vi beklager dem tilvisse, og vi ønsker kun, at de vil omvende sig fra deres Bejs Bildfarelse og fra al Ugadelighed og antage de herlige Sandheder, der er givne til Verden med Evangeliet.

De Personer og Sekter, som har skilt sig fra „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“, under Foregivende af at være i Besiddelse af Sandheden og Præstedømmets Autoritet, vil blive nødte til at standse deres Virksomhed, da de ikke er i Besiddelse af „Guds Kraft til Saliggjørelse“. Hans Aand er ikke blevet givet dem og vil ikke blive givet dem; de har hidtil kun funnet bestaa ved at appellere til Menneskenes Fordomstilbørd og hadesfulde Følelser overfor Kristi sande Kirke. Og enhver Lærdom, der hviler paa en saadan Grundvold, vil før eller senere falde, thi Guds Velsignelser, baade aandelige og timelige, bliver holdt tilbage fra slige Personer, der er afvegne fra Evangeliets sande Principper. Paa den anden Side — hvor vidunderlig har ikke Guds Folk, de, som fulgte Kirkens Apostle efter Joseph Smiths Død, været velsignede af Herren i deres Bjerghjem, hvor Guds Profeter, baade Fortidens og Nutidens, forudsagde, at de Hellige i de sidste Dage skulle blive et stort og mægtigt Folk! De har opbygget By efter By der og kultiveret store Landstrækninger, ligesom Gartneren sit Rosenbed; de er i Dag som et Folk og som Individuer rigt velsignede af Herren saa vel i timelig som i aandelig Henseende.

Kirkens Missionærer har prædiket Evangeliet i næsten alle civiliserede Nationer, og mange Hundred-Tusinder har modtaget Frelsels-Budskabet og baaret Bidnesbyrd til Menneskene om Sandheden af det. De indsamlede Hellige og deres Børn, som er opvokede i Zions Dale, har opført flere Templer til Guds Navns Ære i den Hensigt, at der i disse kunde blive udført hellige Ordinancer for levende og døde, saa at der kunde gives alle Lejlighed til at blive delagtiggjorte i Evangeliets Gaver.

Saaledes har Herren beskyttet og fremmet sit Værk gjennem deres Administration, der saa vel før som efter Joseph Smiths Død var han

hengivne, ham, som Herren havde udvalgt til sin Profet, og til hvem han meddelte sin Billie. Præsidenterne Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow og Joseph F. Smith var Profeten Joseph Smiths Efterfølgere. Gud har anerkjendt disse Mænd som Kirkens Præsidenter og velsignet dem og de Hellige, over hvem de har præsideret, med den Helligaands Kraft og Styrke; og de har været i Stand til at udføre den Gjerning, som Herren fordrede af dem.

All Bitterhed og Had, som ondsindede og ubidende Mennesker udspyr mod de Sidste-Dages Hellige, vil aldrig forhindre dem i at udføre den vidunderlige Mission, som vaahviler dem. Herren staar ved Roret. Han leder Kirkesskabet til den himmelske Strand, og velsignet og lykhalige er de, som er standhaftige til Enden, thi deres Belønning er vis.

De Mennesker, som nu forsøger at ned sætte os i vores Medmenneskers Agtelse og ringeaagter hellige Ting, og som mistenkliggør Mænd, i hvis Selskab de ikke er værdige til at være, skulde erindre, at en lignende Klasse som de selv levede paa Kristi Tid og har levet i enhver Tidsalder, naar Herren har haft Profeter og et Kirkeværk at udføre paa Jorden. Det var en saadan Klasse, som uden Ophør fulgte og modstod Profeten Joseph Smith og de Hellige, der levede samtidig med ham, og drev dem fra Sted til Sted og fra Stat til Stat, afbrændte deres Hjem og plyndrede deres Ejendele, og mange led Døden, deriblandt Profeten Joseph Smith og hans Broder, Patriarken Hyrum Smith. Tilsidst saa de Hellige sig nødhagede til at rejse ud i Ørkenen; men ledede af en mægtig Profet, Brigham Young, blev de ført til Klippebjergenes Dale, som Joseph Smith før havde proferet, at de skulde, og der er Guds Velsignelser blevne tildelte dem i meget høj Grad. Til alle dem, som har Tilbøjelighed til at mistenkliggøre os og modstaa Herrens Værk, vil vi sige: Omvender Eder! Værer alvorlige, og lad „al Bitterhed og Hidsighed og Brede og Skrigen og Forhaanelse blive langt fra Eder, tilligemed al Ondstab“.

De Hellige-Dages Helliges Mønster-Søndags-skoler i den skandinaviske Mission.

Søndags-skole-Konferencen i København Søndag Formiddag den 23. April.

Mødet tog sin Begyndelse Form. Kl. 10 med Uffsyngelse af Sangen: „Hvilken smuk og hndig Morgen“, og Bon af Eldste Janies A. Hansen. Sangen: „Foraaret atter med duftende Vinde“, blev nu fungen. Missionspræsident Hans F. Christianen bød de tilstedevarende velkommen og ønskede, at alle, som overværede de forskjellige Konference-Møder, maatte saa en sand Paaskefest, og at vi alle maatte være vejledede af Guds Aand, saa længe vi levede. De Helliges Konference-Sammenkomster var altid Præget af en vis Højtidelighed og Festlighed. Der fandtes ingen Søndags-skoler i Verden, der var saa grundigt og

fuldkomment organiserede som de Sidste-Dages Helliges, der nu talte circa 300,000 Børn med 20,000 Lærere og Lærerinder, hvem det var magtpaalgiggende at undervise saavel Børnene som alle, der kom til Søndagsskolen, i Evangeliets herlige Verdomme og i alt godt, der kunde bidrage til Børnenes aandelige Udvikling og Uddannelse.

Broder Einar G. Kier fremsagde derefter følgende

Prolog til Konferencen den 23. April 1916.

Vort Modersmaal er rigt, og dejlig er dets Klang — det toner frem af Hjertet som en skøn og hjemlig Sang; og dog er det kun fattigt, naar ret det tolte skal de underligste Følelsers Stigen og Fald.

Forsamlede i Dag til Konferencens Fest
i jævne, danske Bendinger vi byder Jer til Gjæst.
Vi ønsker Jer velkommen — det synes vi er størst —
velkommen sig at vide, man ønsker dog først.

Dg kunde vi tale med Engles Tungemaal,
og var vi lerd i fremmedartet Tales Klang og Straal,
det synes os dog dejligt, at godt man os forstaar,
naar Velkomstordet lyder ud til Jer i Aar.

Velkommen! altjaa alle paa Konferencens Dag
— Guds Raade være med Jer og med vor store Sag.
Vi veed, at om I sjøger, da skulle I og faa
en Velkomst, som til Hjertets det dybeste vil naa.

Velkommen, Missionærer og kjære Præsident!
Velkommen, kjære Søskende og hver en god Bekjendt!
Velkommen ret af Hjertet, baade Store og Små
— og gid I denne Dag maa varig Glæde faa!

Paa Præsident Christiansens Opsordning tilkjendegav Forsamlingen ved at rejse sig sin Tak til Br. Kier for de smukke Ord.

Søndagsskolens Bestyrer, Eldste Jens P. Hansen, aflagde nu Rapport over Skolens Virksomhed i de forløbne sex Maaneder. Klassen talte 65 Børn og 28 Børne, og 75 pct. af dette Antal gav Møde hver Søndag. Flere af Børnenes Forældre var ikke Medlemmer af Kirken. Lærerpersonalet, Bestyrelsen indbefattet, talte ialt 15 Personer. Skolen havde 4 Børneklasser og en teologisk Klasse. Den havde i det forløbne Halvaar modtaget 172 Kr. 34 Øre i frivillige Bidrag og udgivet 134 Kr. 86 Øre; deraf var Størstedelen medgaaet til et Juletræ for Søndagsskolebørnene.

Bestyrer Jens P. Hansen omtalte den Bligt, der paahvilede alle af Kirkens Medlemmer, som havde Børn, at undervise dem i Evangeliets Principper og sende dem til Søndagsskolen, hvor de kunde blive underviste deri. Han indbød de tilstedevarende fremmede, som havde Børn under deres Varetægt, til at sende dem til Søndagsskolen, hvor de vilde være i de bedste Hænder og lære de Ting, der vilde „gjøre dem vise til Salighed ved Troen paa Jesu Kristum“, og blive belørte om

alt, hvad der kan have en forædlende Indflydelse paa Barnets Liv. Skolens Lærere og Lærerinder virkede med Ridkærhed og med Kjærighed til Børnene, og de bestræbte sig for at lære dem om Evangeliets frelsende, lyksaliggjørende og ophøjende Principper.

Skolen udjørt derefter de forskjellige Programnumre, bestaaende af Korlæsning (Kirvens Trosartikler), Sang, enkeltvis, og Besvarelse enkeltvis af Spørgsmaal vedrørende Evangeliets og Kirvens Historie. Børneklasserne fik nærmest Spørgsmaal fra Bibelen. Den teologiske Klasse besvarede Spørgsmaal vedrørende Mormons Bog. Det fremgik klart af Udsørelsen af Programmets forskjellige Numre, at Børnene havde modtaget den allerbedste Undervisning i Bibelens saavel evangelistiske som historiske Lærdomme.

Bestyrer Jens P. Hansen og Præsident Christiansen takkede Lærere og Lærerinder for den Ridkærhed, de havde udvist ved samvittighedsfuldt at belyse Børnene om Evangeliets hellige Lærdomme, der var Kirvens Medlemmer saa dyrebare; og de takkede Børnene for den Agt-paagivenhed, de havde lagt for Dagen ved at lære de forskjellige Lek-tier, saa at de kunde besvare de fremsatte Spørgsmaal saa godt.

Præsident Christiansen gav de tilstedevarende fremmede Bejlighed til at modbevise Rigtigheden af blot en eneste af de Lærdomme, som vi havde lært Børnene, men ingen tilkjendegav nogen Opposition.

Præsident Christiansen sagde til Børnene, at hvis de stedse vilde erindre, hvad de havde lært i Søndagskolen, og rette sig efter disse Lærdomme, vilde deres Fremtidssage blive lykkelige, thi de vilde da blive delagtigjorte i det evige Livs Velsignelser. Han gjorde de tilstedevarende fremmede opmærksomme paa, at Lærernes og Lærerindernes Virksomhed i enhver Hensende var et Kjærighedsarbejde, der blev ydet, uden at de fik mindste Løn og Betaling deraf.

Søndagskolens Bestyrelse samt øvrige Personale blev derefter fore-slaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner som følger: Jens P. Hansen som Søndagskolens Bestyrer med Aage M. Kalmar som første og Julius Tronier som anden Raadgiver; James H. Hansen som Kasserer; Elvira Frederiksen som Sekretær; Hyrum W. Jepsen som Sangleder; Poula Sørensen som Organist og Chr. Hall som Dør vogter.

Søndagskole-Konferencen sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Hav Tak for Proseten“, og Takligelse af Eldste Peter M. Lundgreen. Niels F. Green.

Tankesprag.

Den, som ikke tror, at han mægtig kan bidrage til at skabe sin egen Lykke, veed endnu ikke, hvad sand Lykke er. Den, som ikke tror, at vores egne gode Gjerninger mægtig kan bidrage til, at vi kan blive frelste i Guds Rige, veed endnu ikke, hvad Guds Rige er.

Torsdag den 15. Juni 1916.

Kan Barn under 8 Aar deltage i Nadveren?

Iblandt de mange herlige Principper, Gud har aabenbaret i denne Evangeliets Uddeling, er det tydeligt fremsatte Princip angaaende smaa Børns Ustydighed. Dette har i Sandhed bragt Trøst til mange Forældre, som med et i Sorg sønderknus i Hjerte har maattet give Aftald paa et lille Barn, der lig en Engel hvilede ved det ømme Moderhjerte. For en Moder, der saaledes har vovet sit eget Liv i Udsførelsen af denne for hende af Skaberens bestemte Mission: gjennem hæderligt Ægtestab at formere og opfylde Jorden, maa det i Sandhed være uudholdeligt at se den, hun elskede saa højt og inderligt, blive reven bort fra hendes Barm for at sænkes i den kolde og skumle Grav, hvor Legemet raadner og blandes med Jordens Stov, uden Haab om Gjensyn. Men takket være Ham, som er Kjærlighedens og Barmhjertighedens Ophav, og som havde Ret til at sige: „Saa langt og ej længer skal Du gaa; her skal Du standse dine stolte Bølgers Strøm.“ Vor Frelser har erklæret, at smaa Børn er ustydige, at de ingen Synder har begaaet, „thi de formaa ikke at begaa Synd, og Adams Forbandede er borttagen fra dem“ formedesst hans forsonende Blod, og at de hører Guds Rige til, men at det derimod forlanges af Forældrene at omvende sig og blive rene og ustydige lig deres smaa Børn, uden hvilket de intet Krav har paa Guds Rige. Hos de Sidste-Dages Hellige bliver Børn betragtet som „Herrens Arv“, og en Familie med en stor Børneslot bliver anset som velhavende Folk, uagtet de timelige Kaar ofte kan synes smaa og knappe. I Betragtning af, at smaa Børn er ustydige og rene for Guds Alsyn, tillades det derfor Børn, der er under 8 Aar gamle, og som tilhører Kirkens Medlemmer, at deltage i den hellige Nadver. I Zions organiserede Staver bliver Nadveren saaledes administreret hver Søndag Formiddag til Søndagskolens Elever, og om Aftenen, naar Menigheden samles til Gudstjeneste, før det samme til Kirkens Medlemmer. Denne hellige Ordinance administreres til Jhukommelse om Jesus Kristus, og ikke, som Tilsældet er i flere forskjellige andre Kirkesamfund, til Syndernes Forladelse, som den hellige Nadver ikke blev indstiftet for. Da det imidlertid er forstaet, at kun Menighedens Medlemmer er berettigede til at deltage i Nadveren, er der paa visse Steder her i Missionen opstaet det Spørgsmaal, om Børn, der ikke er døbte, har Ret til at deltage i den hellige Nadvers Nydelse. Til Besvarelse af dette Spørgsmaal kan der kun bemerkes i Henhold til Guds Ord med Hensyn til smaa Børns Ustydighed, at saa længe et Barn ikke er fyldt 8 Aar, er det berettiget til at deltage i Nadveren, og naar Barnet har naaet denne Alder, bør det blive døbt og indlemmet i Kirken, som det er anordnet i Følge

Aabenbaringen i Bagtens Bog, 68. Kap. 25. V., saa at det fremdeles kan være berettiget til at deltage i den hellige Nadvers Nydelse.

Det paahviler derfor Forældrene at undervise deres Børn vedrørende „Omwendelse og Tro paa Kristus, den levende Guds Søn, og om Daab og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse“, til de er 8 Aar gamle, saa at de til den Tid kan være rede til at indgaa gjennem Døren, der leder til Guds Rige, og som da berettiger dem til Medlemsskab i Kirken samt til at modtage de lovede Velsignelser, hvori er indbefattet Berettigelse til at nyde Nadveren til Minde om Jesus Kristus, idet han sagde Astenen før sin Korsfæstelse, da han indstistede dette Sakrament: „Dette gjører til min Ihukommelse.“ (Luk. 22, 19.)

Da Jesus efter sin Opstandelse fra de Døde aabenbarede sig til Nephiterne paa det vestlige Kontinent, var der paa et Sted ved en vis Lejlighed forsamlæt henved to Tusinde og fem Hundrede Mænd, Kvinder og Børn, til hvem den hellige Nadver blev administreret under Frelserens umiddelbare Ledelse, og dette var den Besaling, som han gav dem: „Og dette skulle I altid gjøre, ligesom jeg har gjort, ligesom jeg har brudt Brødet og velsignet det og givet det til Eder. Og dette skulle I gjøre til Ihukommelse om mit Legeme, som jeg har vist Eder. Og det skal være et Bidnesbyrd for Faderen, at I altid ihukomme mig. Og dersom I altid ihukomme mig, skal min Land være hos Eder.“ (3. Neph., 18, 6—7.) Der nævnes ikke noget om, at de smaa Børn, der hørte dem til, blev udestængte fra Nydelsen af Sakramentet, men derimod besalede han Disciplene, at de skulle give det til Mængden. Man bør stedse have i Minde, at Daaben og Nadveren er to fra hinanden vidt forskellige Ordinancer, idet førstnævnte er til Syndernes Forladelse, medens Nadveren er indstiftet i den Hensigt at fåste Tanken paa den lidende Frelser, hvis Blod blev udgydt for at bringe os tilbage til Gud. Da smaa Børn derfor er uden Synd og rene for Gud formedelst Forsoningen, behøver de ikke at blive døbte, men trænger derimod stedse til at blive underviste om Guds Kjærlighed til Menneskene ved at sende sin elskelige Søn til Verden for at lide og dø for os. Barnets rene og uskyldige Alder er derfor den rette Tid til at undervise det om denne Ordinances store Betydning, og det bedste Middel hertil er derfor ogsaa at lade Børnene selv deltage i Nadveren, der paa en praktisk Maade vil minde dem om Jesus Kristus, Verdens Frelser, saa at hans Land altid maa være hos dem. Enhver Fader og Moder, som Gud har anbetroet Børn, bør derfor ikke undlade at sende dem til Søndagsskolen, hvor de ej alene bliver underviste om Nadverens Betydning, men faar Lejlighed til selv at deltage i Nadveren, hvilket er en sikker Ledetraad frem til ham, som har sagt: „Dette er Kjærlighed til Gud, at vi holder hans Bud, og hans Bud er ikke svære.“

Hans J. Christansen.

— Den er mest fuldkommen, som erkjender sin Ufuldkommenhed.

Præsident Theodore Tobaison

fra den svenske Mission, over hvilken han har præsideret i 2 Aar og 8 Maaneder, er paa Grund af sin Datters Død og Hustrus Sygdom i Hjemmet løst fra Missionens Tjeneste og afrejste fra København den 1. Juni med Dampskibet „United States“, i Selskab med to hjemvendende Missionærer samt et lille Selskab af Søskende fra Danmark. Vi talter Broder Tobaison for hans gjentagne Besøg til „Danmarks smukke Hovedstad“, som han plejede at sige, samt for hans opmuntrende og stadsæstende Bidnesbyrd om „Mormonismens“ Guddommelighed.

Vi sætter i høj Grad Prism paa enhver hjertelig Udtalelse af besøgende Medarbejdere og Søskende fra den anden Side Sundet, og beder dem erindre, at de stedse er velkomne Gæster hos os. Som Missionærer og Søskende i den skandinaviske Mission forener vi os i dyb Sympati med Broder Tobaison og tillige med Eldste Edw. Stromnes i Norge, som ligeledes har maattet give Afskald paa en elsket Datter ved Dødsengelens ubøjelige Kald.

Hans J. Christansen,
Missionsspræsident.

Forsarkonferencen i København.

Konferencemøderne indlededes med en jærdeles velyktig og velbesøgt Koncert, som blev afholdt Fredag Aften den 21. April.

Det første Konferencemøde var et Rapportmøde for Embedsmedmændene; det blev afholdt i det lille Lokale i Missionshuset, Korsgade 11, Fredag Aften den 22. April. Sangen: „Fader vor paa Himlensrone“, blev sjungen, hvorefter Eldste James A. Hansen aabnede Mødet med Bon. Sangen: „Kom, Hellige, fremad“, blev nu sjungen.

Missionsspræsident Hans J. Christansen bød de tilstedevarende velkommen. Han sagde, at „Livet forsvinder i Hast som en Drøm“, og det gjælder om at benytte Tiden til storst Fordel for os selv og enhver anden. Der var set meget ondt i Verden siden sidst afholdte Konference, men vi maatte ikke glemme, at der ogsaa var set meget af en god Natur; særlig burde de Sidste-Dages Hellige være taknemmelige til Gud, vor himmelske Fader, for alt det gode, der var set og vedblivende vilde ske indenfor Kirken under Præstedommets Administration. Missionærerne var specielle Sendebud til Menneskene for at forkynde dem Kristi Evangeliums frelsende Principper, og han haabede, at intet skulde kunne forhindre Missionærerne i fremdeles at tilbyde Besolning i de skandinaviske Lande Saliggjørelsens Budskab. De oprigtige, som bliver indlemmede i Kirken, er dypbare Juveler i Herrens Øjne. Ethvert Menneskes Sjæl er dypbart for ham.

Eldste Orla Nielsen afgav Beretning som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren. De fleste af Kirkens Medlemmer, som levede i denne Gren, var pligtopsyldende. Der var organiseret en kvindelig Hjælpefor-

ening i Grenen. Eldste Carl C. Nielsen, Forstander for Syd- og Vest-sjællands Gren, funde ikke være tilstede, men havde indsendt en skrevet Rapport, af hvilken det fremgik, at der blev afholdt Møder om Søndagene skiftevis i Næstved, Slagelse og Flakkebjerg. Den præsiderende Eldste over Bornholms Gren, Carl Andersen, var heller ikke tilstede, men havde ligeledes indsendt en skrevet Rapport. Eldste John Larsen, som assisterer ham, var tilstede og udtalte sig angaaende Grenen. Han havde været Medlem af Kirken siden 1877. Han bar et kraftigt Bid-nesbyrd om Sandheden af Evangeliet, som vi forkynder.

En Kvartei af Missionærer sang: »School thy feelings«, hvorefter Præsident Hans J. Christiansen rapporterede Konferencens Tilstand, der gjennemgaaende var god. Han havde besluttet at henvende sig til Kirkens Medlemmer om at virke som Missionærer i deres Omgangskredse. Han havde aflagt Besøg blandt de fattige og syge i Menigheden i København i den Udstrekning, det havde været muligt for ham. Der var i det forløbne Halvaar døbt 14 i Konferencen.

Eldste Hyrum W. Jepsen havde virket både som Sekretær og som Korist i Konferencen og som Kredslerer og Lærer i en af Søndags-skoleklasserne. Han havde glædet sig ved sit Arbejde og ved at være i Søskendes Selskab. Eldste Niels J. Green udtalte sig angaaende sine Bestræbninger for at gøre „Skandinaviens Stjerne“ saa indholdsrig som muligt; han ønskede at udføre sin Missionsvirksomhed i det Hele taget paa den mest velsignelsesrige Maade. Eldste Fred H. Heese gav til Afsværling en Fløjtesolo. Eldste James A. Hansen udtalte, at han følte Glæde ved at udføre det Arbejde, der var pålagt ham som Missions-sekretær. Præsident Christiansen var glad ved at vide, at de Missionærer, som omgav ham, alle var sandhedsstillende og gudfrygtige Mænd, og han var ligeledes lykkelig ved at være sammen med saa mange ødle og trofaste Medlemmer af Kirken. Kirkens Autoriteter hjemme havde tilkendegivet deres Tilsfredshed med vor Virksomhed. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „O Helligaand“, og Bon af Præsident Peter M. Lundgreen, som var paa Besøg fra Marhus.

Søndags-skole-Konferencen.

Søndag den 23. April, Formiddag kl. 10, blev den sædvanlige halvaarlige Søndags-skole-Konference afholdt i den store Mødesal. Efter at Missionspræsident Hans J. Christiansen havde hilst paa Børnene og budt alle de tilstede værende velkommen, blev det udmarkede Program udført. Det nærmere Referat findes paa et andet Sted i dette Numer af „Stjernen“.

Eftermiddagsmødet kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Kom, lad os nu, Venner“, og Bon af Eldste Orla Nielsen. Sangen: „Nu forsamlies vi“, blev fungen, hvorefter Nadveren blev administreret af Brødrene Jens P. Hansen og Julius Tronier. Præsident Christiansen sagde, at de

Hellige ved at deltage i den hellige Nadver blev styrkede i Troen og forsøgede i Kjærligheden til Evangelietts Værk.

Præsident Hans J. Christiansen foreslog Kirkens øverste Autoriteter til Opholdelse, nemlig Joseph F. Smith som Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med Anthon H. Lund og Charles W. Penrose som henholdsvis første og anden Raadgiver; de tolv Apostles Kvorum med Francis M. Lyman som Præsident; Hyrum G. Smith som Kirkens Patriark; de syv Præsidenter over de Halvsjærds' Kvorumer; det præsiderende Bispedømme osv. Alle Forslagene bisaldtes ved Haandsoprækning. Fremdeles, at Hans J. Christiansen bliver opholdt i de Helliges Tro og Forbønner som Præsident over den skandinaviske Mission; James A. Hansen som Missionssekretær; Niels J. Green som Oversætter til og Redaktør af „Skandinaviens Stjerne“, og fremdeles, at Missionspræsidenten overtog Stillingen som Konferencens Præsident. Alle Forslagene bisaldtes ved Haandsoprækning af Kirkens Medlemmer.

Det blev endvidere foreslaet, at Eldste Hyrum W. Jepsen, hvis Missionstid snart var udløben, blev løst med Tak og Ere fra sin Stilling som Konferencens Sekretær, men at han indtil sin Afrejse vedblev at virke som Missionær og specielt som Korist. Fremdeles, at Eldste Fred Henry Heese blev bestykket som Konferencens Sekretær; at Eldste August Jensen blev opholdt som omrejsende Missionær i Konferencen. Fremdeles, at Niels Hendriksen blev opholdt som Organist, Poula Sørensen som assisterende Organist, samt Korets Medlemmer; Christen Timmering som Dør vogter. Alle Forslagene bisaldtes.

Efter en Sang af Koret talte Eldste Walter Petersen, der havde virket som Missionssekretær i Stockholm, men var afløst og snart skulle rejse hjem. Han bevidnede, at Evangelietts Principper var sande, og at Verden vilde være stjønnere, hvis Menneskene var villige til at adlyde dem. Døberen Johannes døbte med Begraveliens Daab til Syndernes Forladelse, og Kristus anerkendte hans Virksomhed, idet han selv blev døbt af ham. Evangeliet var bygget paa Alabenbarings-Klippens Grundvold. Joseph Smith var fra sin Ungdom af bestykket til at blive Guds Profet til Nationerne i de sidste Dage. Nogle besøgende svenske Søskende sang en Kvartet. Eldste N. P. Thomsen fra Aarhus talte dernæst. Som Søndagskolkens Bestyrer i Aarhus havde det været ham en stor Glæde at overvære Søndagskolkens Konference. Vore Venner, som kommer til vore Møder, burde let kunne indse, at vi lærer sande Lærdomme. Vi ønsker ikke at bortfortolke Skriftenes Ord. Daaben er Døren til Guds Rige, og da vi ved Daaben indgaar „en god Samvittigheds Pagi med Gud“, er det indlysende, at vi efter Daaben noje maa efterleve Guds Bud og Besalinger for at kunne bevare „en god Samvittighed“ og være berettigede til Guds Riges Belsignelser. Præsident Christiansen sang: „Getsemane“, hvorefter Eldste Niels J. Green talte opmunrende til de forsamlede og fremhævede, at Vejen til Herlighedsriget gaar gjennem Lidelsernes Ørk. Kristus sagde, at han burde at lide det, som han led, for at indgaa til sin Herlighed. Mødet sluttedes

med Uffsyngelse af Sangen: „Kom, Hellige, fremad”, og Takfuglelse af Eldste Vilhelm Szymbrowsky.

Aftenmødet Kl. 7.

Sangen: „Evige Fader, vi ydmigt Dig bede”, blev sjungen, hvorefter Eldste Niels J. Green aabnede Mødet med Bon. Sangen: „Zions Kæmper” blev nu sjungen. Eldste Hyrum W. Jepson var den første Taler. Han havde været kaldet til at udføre forskjellige Ting, som det havde synes ham umuligt at udføre, men ved Herrens naadige Bistand var det lykkedes ham. Han tænkte ofte, at de unge Missionærer, hvis Forældre havde annammet Evangeliet i disse Lande, havde stor Grund til at prise Herren, fordi han gav dem saadanne Forældre. Missionærerne er udsendte for at advare Jordens Indbyggere mod at fortsætte deres letfindige Liv og neddrage Herrens Straffedomme over sig. Talestenen fremsatte flere evangeliske Punkter til Overvejelse for de Hellige. Han sagde, at hvis de, der virker som Missionærer, ikke havde været i Besiddelse af Præstedømmets Fuldmagt, vilde de ikke have været hverken i dette eller noget andet Land. Joseph Smiths forskjellige Profetier bliver alle opfyldte, og dette beviser, at han var en sand Guds Profet. Et af de store Kjendetegn paa, at „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige” er den sande Kirke, er dette, at den er organiseret med Apostle og Profeter ligesom Kirken i forrige Dage.

Koret sang: „Og i de sidste Dage”, hvorefter Eldste Peter M. Lundgreen, Præsident over Aarhus Konference, talte. (Hans Tale vil senere blive optaget i „St. Stjerne“.) Koret sang: „O, hvor herligt”, hvorefter Missionspræsident Christiansen talte. (Talen vil i sin Helhed blive optaget i „St. Stjerne“.) Koret sang: „Skal vi svigte vores Brødre”, hvorefter Eldste Jens P. Hansen sluttede Mødet med Takfuglelse.

Præstedomsmødet Mandag den 24. April.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdt Missionspræsidenten et Møde med Missionærerne og nogle besøgende Brødre, ved hvilket hver enkelt udtalte sig angaaende deres Følelser vedrørende deres Missionsgjerning. Sluttselig velsignede Missionspræsident Christiansen Missionærerne enkeltvis og udtalte mange hjertelige og opmunrende Ord til hver især af dem.

Konferencemødet den 24. April.

Mødet aabnedes med Uffsyngelse af Sangen: „Nu Zion beredes”, og Bon af Eldste August Jensen. Sangen: „Saa siffer en Grundvold”, blev nu sjungen. Præsident Christiansen sagde, at Mødet nærmest vilde faa Karakteren af et Grensmøde. Kirkens Medlemmer satte sig som Opgave at virke for at fremme alt det, som er godt, og sætte deres Fod paa alt af en ond Natur.

Søster Kirsten Knudsen, Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening, afgav Rapport angaaende Foreningens Virksomhed i det sidste Halvaar. Der havde været afholdt 13 almindelige Møder og 5 Læerer.

indemøder, det vil sige Rapportmøder af de Søstre, som aflagde Besøg i de Helliges Hjem hver Maaned. Ved de almindelige Møder, hvortil Offentligheden var indbudt, blev et Program udført, bestaaende af Oplesning, Deklamationer, Sang- og Musiknumre og forte evangeliske Taler. Der var i det sidste Halvaar indkommet 450 Kr. 26 Øre og udgivet 396 Kr. 50 Øre til fattige og syge i Menigheden. Præsidentinden følte sig glad ved at udføre sin Gjerning i Foreningen, i hvilken hun blev trofast bistaaet af Lærerinderne.

Søster Hansine Frank, Foreningens Kasserer, udtalte sig ogsaa med Hensyn til Foreningens Virksomhed og sagde, at Lærerinderne virkede med Midkjærhed i deres Kaldelse, og de fortrøstede sig alle til, at Herren vilde staa dem bi i deres Gjerning.

Præsident Christiansen afgav Rapport om hele Konferencens Indtegt gjennem de frivillige Tiendehedelser og Fasteoftinger i det forløbne Halvaar; ligeledes om de Udgifter, Konferencen havde haft i det samme Tidssrum. Paa Forstlag af Eldste Jens P. Hansen blev Regnskabet enstemmigt godkjent.

Det blev foreslaaet at assisterer følgende Embedsmænd i deres Stillinger: Carl Andersen som Forstander for Bornholms Gren med John Larsen som hans Medhjælper; Carl C. Nielsen som Forstander for Vest- og Syd-Sjællands Gren med Jakob Jensen som hans Medhjælper; Orla Nielsen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren, og Præsident Christiansen som Forstander for Københavns Gren. Præsident Christiansen foreslog den kvindelige Hjælpesforenings Bestyrelse og Lærerinder til Opholdelse, nemlig som Præsidentinde Kirsten Knudsen; som hendes Raadgivere Christine Andersen og Sofie Kalmar; som Sekretær Ingeborg Sørensen; som Kasserer Hansine Frank. Alle Forslagene blev bisaldet ved Haandsopräkning.

Eldste Niels J. Green fremholdt derpaa, hvorledes Herren, lige siden Kolumbus opdagede Amerika, havde forberedt Gjenoprettelsen af Kristi Kirke paa Jordens i forrige Aarhundrede; denne Kirke har siden voget sig stærk og gør nu Forberedelser til Kristi anden og hellige Gjenkomst, da han vil regjere med sine Hellige paa Jordens i et tusinde Aar.

Præsident Peter M. Lundgreen sagde, at han havde frygtet sig ved at lytte til den dejlige Sang og Musik, der var en Del af vor Guds-tjeneste. Det var naturligt for de Hellige at synge til Herrens Prism. Han bad Herren velsigne Kirkens Medlemmer og de oprigtige i alle Lande.

Præsident Christiansen talte dernæst paa en opmunrende og belærende Maade til de forsamlede. Sluttelig citerede han en Profeti i det 63. Kap., 32. og 33. Vers, i Pagtens Bog, som lyder:

„Jeg, Herren, er vred paa de ugudelige og holder min Land tilbage fra Jordens Beboere. Jeg har svoret i min Brede, og besluttet Krig paa Jordens; de ugudelige skulle dræbe de ugudelige, og der skal komme Frygt over alle Mennesker.“

Mødet sluttedes derpaa med Afsyngelse af en Sang og Taksigelse af Eldste Vilhelm Szybrowsky.

Ungdomsforeningernes Møde den 25. April, Aften Kl. 8.

Bed Mødet blev et fort Program udført. De respektive Foreningers Bestyrelsesmedlemmer blev foreslæede til Opholdelse. Alle Forslagene blev vedtagne ved Håndsoprækning. Eldste James A. Hansen er Præsident for de unge Mænds Forening, og Søster Botilde Mikkelsen er Præsidentinde for de unge Kvinders Forening. Ved Mødet var Folkestingsmand F. F. Samuelsen tilstede og talte opmunrende til de unge.

Niels F. Green.

Krigens Rædsler.

Vi har ikke i „Skandinaviens Stjerne“ fundet os besøjet til hyppigt at omtale Krigsbegivenhederne og Myrderierne til Lands og til Bands, da Beretninger herom findes i alle Dagbladene, og det i al Almindelighed ligger udenfor Bladets Opgave at meddele Krigsberetninger. Men vi beder de Hellige og alle Bladets Læsere vel mærke sig, at alle disse Begivenheder er „Tidernes stærke Tegn“, som skulde gaa forud for Frelserens Komme. Krigens hele Karakter beviser den faldne Tilstand, hvori Menneskene befinder sig, og Djævelens Magt i Verden, idet han opvækker Nationerne til Had imod hinanden, og de enkelte Mennesker indbrydes. Djævelen har lagt sine Ødelæggelsesplaner, og han benytter Menneskene som sine Redskaber til at udføre dem. Det er derfor af højeste Vigtighed for Menneskene, at de staar paa Vagt overfor Mørkets Fyrste, saa at han ikke under en „Lysets Engels Skifte“ og under Retsærdighedens Maste skal vildlede dem til at føre Krig mod hinanden og gjøre hinanden al den Skade, de kan.

Den nuværende frygtelige Krig har medført Død eller Lemlæstelse for Millioner af Mennesker, bragt Sorg og Fortvivelse til Millioner af Hjem og har medført, at kolossale materielle Værdier er gaaet tabt, saavel ved de frygtelige Hærgninger, Krigens har ført med sig til Lands, som ved Tabet af de mangfoldige Krigs- og Handelsskibe, der er sænkede ved Undervandsbaade.

Næsten alle større Slag mellem de krigsførende Lande har hidtil været udført paa Landjorden, indtil nu det kjæmpemæssige Søslag findt Sted den 31. Maj og følgende Nat mellem den tyske Højsøflaade og engelske Søstridskraæster. Ved denne Lejlighed gif en Mængde engelske og tyske Krigsskibe til Bunds tilliggemed flere af disse Skibes Besætninger, et Tab, der tilsammen udgjorde ca. 10,000 Mand.

I Henhold til de foreliggende Beretninger har Tabet af Menneskeliv været størt paa engelsk Side. Da under Slaget en ny engelsk Flaadeafdeling viste sig i Horisonten, søgte den tyske Flaade, forfulgt af Hjenden, tilbage til Havn.

Naar vil den Tid komme, da Nationerne vil betragte hinanden som Brødre og Søstre og Børn af den samme Fader og leve i Evighed sammen?

Dødsfald.

Niels H. Børresen døde i Spring City, Utah, den 9. Marts efter en kort Sygdom i en Alder af 90 Åar. Han blev født i Skovby-hus, Præstø Amt, Danmark, den 2. August 1826 og tjente som Soldat i den danske Hær under Krigen med Tyskland 1848—50. Han modtog Dannebrogssordenen og fik en Pension fra den danske Regjering til sin Død. Han blev tillsigemed sin Hustru døbt den 12. April 1853 og rejste samme År til Utah. Han nedsatte sig i Spanish Fork, hvor han opførte det første Bjælkehús i dette Distrikt. Han deltog i Indianerkrigene og nedsatte sig omsider i Mount Pleasant. Siden 1860 har hans Hjem været i Spring City.

Han har været gift tre Gange og efterlader sig Hustru, 8 Børn, 41 Børnebørn, 51 Børnebørnsbørn, og to Børn kan kalde ham Tipoldefader. I Halvfjerdserne udførte han en Mission til Skandinavien og virkede i Trondhjem, Norge.

Begravelsen fandt Sted fra Spring City Tabernakel. Forskjellige Brødre talte ved Baaren og omtalte Afdødes Trofasthed og gode Livsarbejde.

— Broder Ludvig Petersen Høvik, født den 20. Februar 1851 i Røken, nær Drammen, Norge, døbt den 24. Juli 1903, afgik ved Døden den 14. Maj 1916 og blev begravet under stor Højtidelighed i Røken den 22. Maj. Begravelses-Ceremonierne lededes af Konference-Præsident Adolph M. Nielsen, der talte til de mange tilstedeværende angaaende Opstandelsen og Broder Høviks ædle Liv og herlige Evighedshaab. Fjorten Medlemmer af Kristiania Sangkor sang flere stemningsfulde Sange i Kapellet og ved Graven. Stedets Klokker og Skolelærer og den afdødes stedlige Slægtninge og Venner takkede for Talen og for Sangen.

Efter Begravelsen samledes mange med Præsident Nielsen og Sangkorets Medlemmer i en Hotelsal, som Bærtæn med stor Forekomimenhed overlod Selskabet, og Sangerne sang efter flere smukke Sange til stor Glæde for de tilstedeværende.

Indhold:

Præstedomme og Præsidium.....	177
De Sidste-Dages Helliges Monster-Sondags-skoler i den skandinaviske Mission.....	181
Tankebog.....	183, 185

Nedaktionelt:	
Kan Børn under 8 Åar deltage i Radveren?.....	184
Præsident Theodore Tobaison ...	186
Forsaarskonferencen i København	186
Krigens Rædsler	191
Dødsfald	192